

Pan profesor Josef Zedník, muž, který je sám o sobě pro mnohé studenty jednou z motivací, proč ráno vstát a těšit se na den ve škole, na hodinu výtvarné výchovy, kde může student přijít do kontaktu s neskutečně laskavým člověkem, je člověkem rozdávajícím radost a pozitivní energii na hořovickém gymnáziu už spoustu let. Snad úplně každý student (a také profesor), kterého se zeptáte, potvrdí, že pan profesor Zedník má srdce ze zlata a samotné hodiny strávené s ním jsou pro život silné a důležité. Je totiž dokladem toho, že lidé se k sobě mohou chovat s respektem a zároveň přátelsky a laskavě. Jeho hlášky na GVH přímo zlidověly. Snad vám nikdo ani neuvěří, že jste navštěvovali hořovický gympl, když nebudete znát slavné “Hurá, nazdar, nashledanou!”, “Pozor, za rohem jsou tři schody” nebo “Have a look na to spolu”. Mnoho ze studentů ale neví, že pan profesor nebyl vždy vyučujícím na naší škole a že byl například ředitel umělecké školy v Mostě, ze kterého pochází. Nebo také, že měl výstavy ve Francii, Dánsku, Holandsku a dalekých zemích, jako je USA, Kanada nebo Japonsko. Ovšem naopak většině ze studentů se už donesla smutná zpráva, že pan profesor Zedník přestane počínaje koncem školního roku 2023/24 vyučovat na GVH v Hořovicích. Pana profesora jsme se zeptali na několik otázek, například na dobu před tím, než začal vyučovat na GVH, ale i na současnost. Bylo nám nesmírnou ctí vést s profesorem Zedníkem tento rozhovor a za celou redakci CORPUS DELICTI a všechny studenty současné i minulé panu profesorovi moc děkujeme za vše, co pro nás dělával a dělá.

[Povězte nám, prosím, něco o svém mládí, odkud pocházíte a jakými školami jste prošel?](#)

Vzpomínám si, že jako malý kluk jsem stále kreslil, byla to, vedle knížek, moje nejmilejší zábava. Od mala mne ale zlobilo astma, běhat za míčem jsem nevydržel... a tak tužky, pastelky, papíry i modelína vyhrály. Strašně rád jsem právě z plastelíny vytvářel všemožné bojovníky na koních, rytíře, krále atp. Dodnes jsem rodičům vděčný, že mne v první třídě odvedli do „lidušky“ (dnes ZUŠ) ve starém Mostě (celé město ustoupilo těžbě hnědého uhlí). Škola byla za "přestěhovaným" děkanským kostelem a měla své kouzlo i půvab... stará budova, uhlí jsme tahali kladkou do třetího patra v kbelíku, tajemné sklepy, různá zákoutí a výklenky..a celou školou se linuly tóny - zvuky

houslí, klavírů i klarinetů. Výtvarná učebna voněla barvami... a ty mi voní dodnes. Už tenkrát jsem propadl kouzlu výtvarného světa a postupně jsem si, po celou základní školu, do něj otvíral dvířka... V deváté třídě jsem se sice přihlásil na stavební průmyslovku, ale na poslední chvíli jsem přihlášku poslal na sklářskou uměleckou školu do Kamenického Šenova a nikdy jsem tohoto rozhodnutí nelitoval. Sklo mne fascinovalo i okouzlo!

Čtyři roky studia na zmíněné sklářské školy mne, myslím, připravily na další výtvarnou cestu. Chtěl jsem sice pokračovat ve sklářských studiích, ale nebyl jsem přijat... u přijímacích zkoušek na vysoké škole uměleckoprůmyslové jsem viděl, že ostatní studenti jsou mnohem, mnohem dále a že já na sobě musím ještě zapracovat. Nebylo běžné, aby se člověk dostal hned po maturitě do vytouženého ateliéru... Domníval jsem se, že se tedy na rok „schovám“ na pedagogickou fakultu v Ústí nad Labem a zkusím to za rok znovu. Zůstal jsem ale celých pět let a nelitoval jsem, v průběhu studia jsem poznal řadu prima kantorů. Na škole jsem měl i řadu stejně výtvarně „švihlých“ kamarádů, měli jsme možnost kreslit, malovat, tvarovat dřevo, měli jsme svůj veliký ateliér na koleji a celé noci jsme vedli diskuse... bylo to opravdu pět krásných let, na které rád vzpomínám! Po ukončení fakulty jsem ještě jednou vykonal přijímací řízení na vysokou školu uměleckoprůmyslovou, tentokrát zdárně do sochařského ateliéru, ale měl jsem již jednu školu denním studiem ukončenou a druhá tehdy už nešla... tak jsem nastoupil do „provozu“ a nikdy nezalitoval :-)

[V Mostecké umělecké škole jste byl ředitelem, jak na patnáctileté období v této funkci vzpomínáte?](#)

1990-2008 - krásné roky, škola byla tehdy nová, "jak jsme si to zorali, tak jsme to měli", hodně práce, radostí a starostí. Všechno bylo po listopadu 1989 "jinak", reforma uměleckého školství, to mělo i namále, ale zvládli jsme to !!, "poprali" jsme se i s ministerstvem školství (dneska se tomu ani nechce věřit), "frojndšafy" s Dánskem, Německem, Holanďany, každý měsíc nová výstava ve školní výstavní síni, výstavy krajské, republikové, umělecké rady...

[Můžete říci něco více k vašim výstavám, které se dostaly až za hranice ČR?](#)

Nebylo to složité, využil jsem pouze příležitostí, které se nabízely...Francie, Německo, Dánsko, Slovensko, Holandsko to jsou země "za rohem", s těmi vzdálenějšími pomohli kamarádi, např. Japonec, učitel Yoshiuky či v Austrálii kamarád z dětství.

Jak jste se dostal z Mostu do hořovických krajín a na GVH?

Domeček v Olešné jsme si našli v roce 1996. Když nám děti vylétly z hnízda, rozhodli jsme se zklidnit život a odešli jsme z města na venkov. Chtěli jsme to zkusit. To, že budu mít příležitost pracovat na GVH, jsem vůbec netušil. Oslovil mne náš dobrý pan ředitel.

Co vás kromě výtvarničení nejvíce baví ve volném čase?

Rodina, má vzácná, báječná žena a vnouček. Těší mne dělat rukama, takže práce na zahradě i práce kolem domu, a té je stále dost. Na druhou stranu, co udělám, je za mnou hned vidět a když se mi něco nepovede, můžu to napravit :-) stále se učím a za všechno jsem rád.

Jakému stylu umění teď nejvíce holdujete? Máme na mysli vámi tvořené umění.

Denně si skicuji, rovnám si nápady, vím už, že se nevracejím...tu a tam trochu maluji (třeba pro maturanty :-D), nemám ale už vůbec čas na řezbařinu a kámen, pískovec, rovněž čeká...ale naděje trvá :-)

Co vám nejvíce dalo vyučování na Gymnáziu Václava Hraběte?

Spoustu radostí, nové prostředí, kolegy i kolegyně, poznání i nové zkušenosti, poznal jsem zvědavé studenty s chutí tvořit, hledat i zkoušet, nedat se...

Máte nějaké plány do budoucna?

Pane šéfredaktore, mám hodně, strašně moc práce, slíbil jsem výstavu v hořovické galerii. Rád bych se těšil a radoval tím, co mám rád a co mne naplňuje.

RYCHLÁ ANKETA:

Popište GVH třemi slovy.

Prima studenti, kolektiv i škola. "La pardon" za čtyři slova :-)

Máte politické ambice?

Nikdy jsem je neměl, nemám je a nikdy je mít nebudu. Bohužel, podařilo se nám vytvořit z politiky kšeft, velký kšeft...

Oblíbená historická postava.

Cyril, Metoděj, Jan Amos, Vincent...

Oblíbený film nebo kniha.

Marečku, Švejk...

Zasloužíte si "o krajíc navíc"?

Děkuji, asi už ne... čím méně sním, tím déle vydržím :-D

Motto nebo rada do života pana profesora Zedníka.

Co zasejeme, to sklídíme (to platí, myslím, na každém políčku). A dívat se kolem sebe, mohu-li, snažit se lidem pomáhat.

A na závěr, máte nějaký vzkaz pro studenty GVH?

Nenechte se zblbnout. Přemýšlejte. Budme k sobě laskaví. Za úsměv se neplatí! Děkuji Vám.